

Indtægtskilbe for sig. Det er ikke nok, at man vil forære ham det, som ligger imellem den Jord, han hidtil har kultiveret, og daglig Vandstand, men man vil desuden give ham rimelig Udsigt til og grundet Haab om ogsaa at kunne beherske det, der ligger under Havet udenfor hans Eiendom, og det er det, jeg troer, der ikke er rigtigt. Hvor det ikke kan skjønnes, at der er nogen rimelig Udsigt til, at Havet vil gjøre ham større Skade, naar disse Sager borttages, end naar de blive liggende, finder jeg det urigtigt at forbyde Borttagelsen deraf; hvor der derimod er en fremstaaende Skrænt eller Klint, som derved kan udhules eller undergraves, finder jeg det rigtigt, at Intet maa borttages, og skulde der gives saadanne Tilfælde, saa maa jeg gjentage, at jeg troer, at Domstolene der, hvor der er Tale om en Eiendoms Grændser, dog ere nok saa rigtig en Autoritet som Skjønsmænd eller Landvæsencomissioner. En ganske anden Sag er det, naar der er Tale om Vandløbs eller Hegns Bestaaffenhed eller Sigt, men her kommer det jo hovedsagelig an paa Eiendomsgrændsen. Der er mange Tilfælde, hvor en Mand har Hævd paa smaa Stykker Land, men hvor det er vanskeligt for ham at faae Eiendomsdom derpaa; han har ingen anden Veie at gaae; end at erhverve Besiddelse til Eiendomsdom; her gaaer man derimod hen og forærer Stykker Land bort til en Mand, som ikke har Anelse om, at de nogen- sinde have været hans. Det er en ganske anden Fremgangsmaade, og den er efter min Mening ikke rigtig.

C. S. J. Jensen: Jeg er fuldkommen enig med den ærede Rigsdagsmand, der sidst talte, at ikke andre Eiendomme skulle søges beskattede ved nærværende Lov end de, der udsættes for Fare ved saadanne Foranstaltninger, som Gravning af Leer, Sand og Gruus paa Forstranden; men jeg troer, at det ærede Medlem befinder sig i en fuldkommen Wildfarelse, naar han troer, at de Eiendomme, der have en meget lavere Beslægtethed end den, som er

angivet i hans Underænderingsforslag, de Eiendomme, som kun hæve sig meget langsomt op fra Havet, og hvor der ikke er nogen meget betydelig Skrænt, ikke skulde være udsatte for Bestadigelse, naar der foretages saadanne Dispositioner over Forstranden som den, Loven har til Hensigt under visse Forudsætninger at forbyde. Det er, som jeg allerede under Sagens første Behandling tillod mig at bemærke, meget ofte Tilfældet, at der ikke ligger en Strækning af Sand eller Gruus foran Jorden ud imod Vandet, som bliver benyttet til at bortføres til Veimateriale eller andet lignende Dømed, men det er meget ofte Tilfældet, at frugtbar Jord grændser umiddelbart ud til Stranden og kun meget langsomt hæver sig iveitret. Der kan være en lille lav Skrænt og der kan være en høiere, men overalt, hvor der er en saadan, er der ingen Tvivl om, at dersom Grunden udenfor den udhules, saa vil den styrte ned, og deraf vil Følgen blive, at det ene Stykke af Jorden indenfor vil styrte ned efter det andet. Det forekommer mig derfor ikke, at der er nogen Grund til at undbrage de af mig nævnte Eiendomme en lignende Beskyttelse, som man tilsigter at yde andre. Jeg tager til Indtægt, hvad den ærede Rigsdagsmand har sagt, og jeg er fuldkommen overbevist om, at det er hans Mening, at enhver Eiendom, der kan udsættes for Fare ved slige Foranstaltninger, som det er Lovens Afgt at forbyde, skal søges beskyttet, og det forekommer mig, at da Forholdene langs med Kysterne, som den ærede Rigsdagsmand selv indrømmede, ere af saa høist forskjellig Bestaaffenhed, saa ere de eneste rette Vedkommende, der kunne og bør have en afgjørende Stemme om, hvorvidt Eiendommen udsættes for Fare eller ikke, de Synsmænd, i hvis Haand Lovgivningen mener at kunne lægge Afgjørelsen af dette Spørgsmaal.

Da jeg har faaet Ordet, vil jeg tillade mig at udtale, at jeg ganske kan slutte mig til den ærede Rigsdagsmand for Manders Amts første Valgfreds (M. Hage), der har fraraadet at gaae ind paa alle disse Endringsforslag.